

Slavkovské noviny

Vydává Národní výbor ve Slavkově u Brna pro slavkovský kraj.

Oslavy Mistra Jana Husa ve Slavkově u Brna

Lidský je dílo Husovo veliké, neboť bylo zpečetěno obětí jeho života. Větší je proto, co z něho vytvořil pro sebe malý český národ. Avšak Husovo dílo je všelidské, a v tom je pravá jeho velikost. Světové dějiny kráčely onoho památného dne kostnickou hranicí a jejich tepot splýnul v okamžiky Mistrovy smrti s tepotem jeho dohasínajícího srdce. Proto září kostnická hranice víc jak půl tisíciletí a bude zářit věčně. Je prapůvodem onoho velikého rozmachu lidského ducha, jehož jsme nyní svědky.

Okresní Národní výbor ve Slavkově u Brna uspořádal oslavy památky M. J. Husa v předvečer 6. července. Byly to první Husovy oslavy v nové republice. Účast byla veliká a nezadala v ničem oslavám, jichž jsme byli ve Slavkově dosud svědky. Před 9. hodinou večerní vyšel z Bučovské ulice mohutný průvod k lípě Svobody na náměstí. Tam zahájilo Pěvecké sdružení s dir. říd. učitelem Frant. Bílkem oslavu sbory Sláva tobě, velký Slávy synu, a Kdož jste boží bojovníci. Předseda Národního výboru Lad. Vykoupil zahájil oslavu, první ve svobodné vlasti. Potom promluvil říd. uč. Karel Bruch z Vážan. Pravil:

„Český národ vzpomíná letos, že před 530 lety podstoupil v plamenech hranice kostnické smrt za poznanou pravdu nejslavnější syn české země — Mistr Jan Hus. Mezi těmi, jejichž srdce nejmocněji buší při oslavě mučednické smrti Husovy je i český venkovan, jemuž kostnický mučedník stojí tak blízko.

Z české visky, nebohaté, prosté, vyšel Mistr Jan Hus a z lidu, mezi nímž prožil svá mladá léta. Nikdy se neodrodil, nikdy na jeho touhy, bolesti a úzkosti nezapomněl.

Když stál na vrcholu slávy, zbožňován lidem, těše se vážností krále i arcibiskupa, neváhal Hus na synodě kněžské před preláty a kněžími zastati se rázně šlapaných práv českého poddaného sedláka a v jeho prospěch napsal i knížku proti odúmrtí (vrchností braly stašky poddaným, kteří zemřeli bez synů).

A když v zápase s hierarchií bylo mu jakožto knězi, stíženému těžkou klatbou, opustiti milovanou Prahu a s ní stolicí universitního učitele a kazatelnu v kapli betlémské, odebral se Hus na český venkov a zde, mezi lidem selským, našla jeho slova nejhoroucnější ozvěnu. Srdce českých rolníků na českém jihu i západě zajásala mu radostně vstříc. Tu se setkal Hus s nejlepším a nejoddanějším porozuměním pro své myšlenky a snahy.

Na českém venkově napsal svoji slavnou Postillu, knihu, jež po staletí byla Čechům drahá a vzácná jako evangelium.

Když pak dokonal v plamenech kostnických, stal se český sedlák mstitelem jeho smrti a nadšeným bojovníkem za zákon boží, zvěstovaný Husem. Svou zázračnou udatností uváděl v úžas a oslavil svoji zem jako vlast hrdinů, dávajících vše za nejsvětější ideály člověka.

I když učení Husovo bylo vyhlazeno v městech, pod doškovými střechami našich vísek našlo útočiště i dále. V podvědomí lidu venkovského žilo husitství i v dobách nejkrutějšího ponížení národního a připravovalo český lid k velikému dni národního vzkříšení. Letoší rok stává se velkolepou, nadšenou manifestací za Husovy ideje.

Čím je Hus pro nás?

Především průkopníkem nového věku v oblasti svědomí: v Praze církevní vrchnost a Hus — v Kostnici koncil a Hus — tu stojí proti sobě dva světy: středověk a nový věk. Střední věk se zásadou autority — nový věk s cílem svobody. Náboženství přejaté a náboženství prožitě — náboženství církevní a náboženství osobní — náboženství tradice a náboženství svědomí.

Tyto dvojice, tyto protivy lze formulovati všelijak: autorita svědomí a bezvýhradná poslušnost, hledání pravdy a přisvědčení a přesvědčení. — Ať je formule jakákoliv, čin Husův znamená v každém případě práci a obět pro osvození lidského ducha od pouť, zrezivělých a tíživých, od pouť, která by byla na dlouhou ještě dobu bránila pokroku a zavírala bránu k pokladům budoucnosti, k rozmachu nové doby.

Husovi náleží zásluha, že razil cestu k těmto pokladům, otvíral dveře k říši pravdy, svědomí, bádní, přesvědčení a svobody ...

Hus je vůdcem svého národa k velikosti a významnosti v dějinách člověčenstva: rozmach národního vědomí a sebevědomí jest dílo Husovy reformace ...

Jako takový je Hus dnešnímu člověku vzorem. Mistr Jan Hus se stal národu českému svatým mučedníkem a dědicem českým. Bylo to velmi přirozené. — Hus jako nikdo jiný vyjádřil to, co hýbalo českou duší. Národ český viděl v něm a jeho snahách ztělesnění své snahy vlastní. A Hus za tyto snahy podstoupil smrt před tváří zástupců křesťanského světa. Žádný mučedník nekráčel na smrt za tak slavných okolností jako Hus. — Smrtí jeho, ač měla býti potupou, byl oslaven celý národ.

Po Bílé Hoře směřovalo všechno úsilí protireformační k tomu, aby památka Husova a jeho duch byly z národa vymýceny. Nezdařilo se to však

ani zcela, ani navždy. V mnohých srdcích českých žil dále duch Husův a národ při svém vzkříšení počal se k němu vraceti vždy upřímněji a odhodlaněji. — Smysl našich dějin žádá, aby národ český vrátil se k Husovi celý a cele. — Byl by to návrat k sebevědomí a silnému češství.

Každoročně jsme oslavovali Husa, ale většina bohužel viděla v oslavě té jen plameny a slávu, slyšela řeči a hudbu — srdce a činy byly však daleko od Husa.

6. červenec je opět a zůstane již velikým národním svátkem. — Náš lid si v tento den připomíná, že není ztracen národ, který zůstal věren svému právu, že moc, hrubá moc, není právem a že násilí bez práva není mocí.

Jako v minulé válce tak i v této světové válce vykoupilo si lidstvo mořem krve drahocenný poklad, jenž přinese požehnání. Trvale a slavně mohou národy zvítěziti jen pravdou a láskou.

Síla, ta obávaná moc, před kterou se třásl svět a které celé veliké národy se jako zlatému teletí klaněly, leží dnes v troskách — směšná, ubohá, mrtvá, ohyzdná hmoř, bezduché, bezmocné železo. Síly, obávané a nesčetněkrát prokleté, dodávala mu na čas jen falešná víra německého lidu. Jeho zkázu a pád přivodila víra v právo.

Pravdu tuto si náš národ ze všech nejlépe uvědomil. Byli jsme železem a hrubou silou mezi nejslabšími. — Zvítězili jsme silou víry v právo.

Jsmo opět svobodní! — Ale tím není ještě naše obrození dokonáno. — Nic nestojí nyní v cestě, abychom se dle zásad Mistrových obrodili „v duchu a v pravdě“.

To ovšem neznamená, že bychom měli věřiti všemu, čemu věřil Mistr. — Podle slov Masarykových nesmíme se od Husa učit jen věřit, nýbrž nebáti se vyznati poznanou pravdu všude, kde je třeba.

Mějme vždy před očima zářný příklad velikého mučedníka kostnického. Buďme vždy dobrými, uvědomělými Čechy, ale nikoli jen slovem, nýbrž srdcem a činem. — K tomu nás vybízí svatá památka Mistra Jana Husa — abychom všichni konali svou povinnost k národu, obci a rodině — abychom chránili svobody a demokracie politické, usilovali o demokracii kulturní, hospodářskou a sociální, ve smyslu odkazu Husova, abychom se milovali, dobrých tlačiti nedali a pravdy každému přáli. — Buďme spravedliví k sobě i jiným, opravdoví v životě i politice — braňme se jakémukoliv násilí člověka nad člověkem — jakýmkoli výsadám, útisku a vykořisťování — potírejme všechny neřesti v sobě i kolem sebe. Pak budeme se moci právem zváti dětmi Mistra Jana a činy svými zbudujeme mu nejkrásnější pomník, jaký kdy vděčný národ postavil nejslavnějším svým synům.“

Shromáždění zapívalo potom společně národní hymnu a tím byla důstojná slavnost ukončena.

Láska je jistě to nejvyšší v životě, ale máme-li svého bližního rádi, máme-li milovati vlast, pak musíme pracovat a naučit se pracovat. Láska je práce.

T. G. Masaryk.

TÝDEN V KOSTCE.

První oslavy Mistra Jana Husa konaly se v městech a vsích osvobozené vlasti za mohutné účasti obyvatelstva. Národ se jako jeden celek přihlásil k velikému národnímu svátku, z jehož odkazu čerpal sílu v dobách nejtěžších. Husovu odkazu děkujeme, že jsme vždy kráceli dějinami napřímení a neklesli jsme, i když útlisk byl sebe těžší.

Vrcholné kulturní organizace české a slovenské, vydaly ke dni Husovu společný manifest. V manifestě se praví, že jen tenkrát dojde program lidové vlády nové republiky svého uskutečnění, zůstaneme-li věrní odkazu Husovu, jehož hlavním článkem je úcta k člověku.

Na Bílé Hoře konala se za účasti 150.000 lidí manifestace pro odčinění křivd, spáchaných Němci a národními zrádci českému národu. Na manifestaci pravil ministerský předseda Zd. Fierlinger: Nebudem dbáti protestů cizácké šlechty a intervencí cizích sil, kteří by nám chtěli zabránit v uskutečňování velikého revolučního díla. — Ceikem má býti konfiskováno 30.000 km² cizácké půdy.

Na hradě Děvíně u Bratislavy konala se 5. července manifestace slovenské vzájemnosti za účasti více jak 100.000 lidí. Přítomni byli zástupci všech slovanských národů, také Lužických Srbů.

Londýnský ministerský předseda Jan Šrámek navštívil Brno, Veveřhrad, Vyškov a Nový Jičín. Všude byl srdečně uvítán. V jeho doprovodu byl též Msgr. F. Hála.

Zápas S. K. Slavia—S. K. Bratislava, skončivší se vítězstvím Slavia 4:2, byl mohutnou manifestací československé vzájemnosti. Zápas se konal v Praze za přítomnosti 50.000 lidí. Jako první promluvil na zápase prof. Vaněk ze Slavkova u Brna.

Manifestace u pardubického záměčku, v němž bylo za války popraveno přes 3.000 vězňů, zúčastnilo se na 50.000 osob. Manifestace se konala 6. července a promluvil na ní ministr Laušman.

V hromačných hrobech u Karlových Varů bylo dosud nalezeno 572 mrtvol obětí, umučených nacisty. — Většina z nich byla prostě zabita pařbou nebo střelnou ranou do týla.

První dva automobily z pražské továrny Tatra byly věnovány generalissimu Stalínovi a pres. dr. Edvardu Benešovi. Vůz dopraví do Moskvy 11členná delegace továrních zaměstnanců dne 13. července letadlem. Cesta do Moskvy potrvá asi 7 hodin.

Rudá armáda darovala městům Brnu a Moravské Ostravě 8000 tun obilí, 700 tun cukru a 275 tun soli.

UNRRA dosud dodala republice 3850 tun tuků, 1982 tun slaniny, 2321 tun konserv, 234 tun margarínu, 530 tun kondensovaného mléka, 1046 tun sušených vajec, 8219 tun mouky, 2050 tun luštěnin a j. Na cestě jsou ještě 2 lodí americké a 1 anglická, které vezou 15.140 tun dalšího zboží.

Bude-li úroda alespoň prostřední, budou přídíly chleboviny zvýšeny až o 50%, také ostatní přídíly budou snad částečně zvýšeny, ovšem až v zimním období 1945/46.

V Postupimi se upravuje 25 velkých domů jako sídlo oficiálních delegací pro schůzku presidenta Trumana, generalissima Stalina a min. předsedy Churchila. Prezydent Truman už na schůzku odcestoval.

Polská vláda národního sjednocení ve Varšavě byla uznána všemi spojenci a také Norskem.

Do Berlína přijel z Moskvy první vlak. Jugoslavia ztratila ve válce 1.685.000 lidí. Jen Židů bylo v Polsku vyvražďeno přes 3.000.000.

V Berlíně byla nalezena ohořelá mrtvola hitlerovského ministra propagandy Goebbelse.

Sovětská vojska vstoupila podle dohody se spojenci do měst Schwerin, Halle, Lipsko, Výmar, Erfurt a Plavno. Americká, anglická a francouzská vojska obsadí svůj rayon v Berlíně.

Celé Filipíny jsou už v rukou spojenců. Japonci měli na Filipínách 23 divísi, jež je třeba pokládati za zničené. Ministerský předseda japonský připravuje své krajany na vpád spojeneckých vojsk na hlavní japonské ostrovy. Rozhodná bitva bude vybojována podle amerických odborníků na ostrově Hondo, na němž je hlavní japonské město Tokio.

Městská veřejná odborná škola pro ženská povolání ve Slavkově u Brna koná dodatečný zápis do všech ročníků ve dnech 17., 18. a 19. července. Přijímací zkouška do 1. ročníku (z češtiny a počtů) dne 20. červ. o 8. hodině ráno v domě Sociální péče. Ředitelství.

HLÍDKA SSSR.

Nejvyšší sovět udělil předsedovi rady lidových komisařů Ijosifu Visarijonoviči Stalinovi titul generalissimus. V celých ruských dějinách měli tento titul jen dva lidé: Suvorov a Stalin. Generalissimus Suvorov byl ruským vojevůdcem proti Turkům a proti Francouzům ve válkách napoleonských.

Velká vítězství v této válce byla v Moskvě oslavována salvami z děl. Všichni si jistě na to pamatujeme. Po prvé se oslavovalo vítězství ruských vojsk tímto způsobem v slavné bitvě u Poltavy roku 1709. V této bitvě byli na hlavu poraženi Švédové, jejich král byl tenkrát nucen přehnouti do Turecka. Ruským vojskům velel tehdy sám Petr Veliký.

Leningrad — do ruské říjnové revoluce Petrohrad — byl do r. 1917 hlavním městem Ruska. Byl založen 1703 Petrem Velikým. Na den sv. Trojice dne 16. května 1703 Petr vlastní rukou položil základní kámen k Petropavlovské pevnosti. Potom byl postaven dřevěný domek pro cara Petra a druhý, větší, pro jeho rádce Menšíkova. Po celou zbývající dobu vlády Petra Velikého pracovalo na stavbě Petrohradu ustavičně na 40.000 dělníků. Petr sám dohlížel na práci. V roce jeho smrti 1725 bylo v Petrohradě více jak 100.000 obyvatel. Před vypuknutím nynější války bylo v Leningradě na 3.500.000 lidí, avšak při obléhání klesl počet obyvatelstva asi na 750.000 osob.

Místním Národním výborům! Vysvědčení národní a státní spolehlivosti, vysvědčení zachovalosti a nemajetnosti, žádosti o vysvědčení státní příslušnosti, domovské listy, osobní listy zaměstnanců místního Národního výboru obdržel s českým textem v knihtiskárně Řetický a Vencelides ve Slavkově u Brna. — Stálý sklad obecních a zásobovacích tiskopisů.

Slavkovský zámecký park - Park 26. dubna.

Chci sdělit čtenářům Slavkovských novin některé pozoruhodnosti o našem parku, které upoutají každého návštěvníka nejen jako zajímavá přírodnina, ale též jako historický dokument, svědčící o velikém zájmu a lásce budovatele parku o rostliny. Ze stanoviska historického a přírodního přimlouval bych se již zde o zahájení ochrany celého parku, jakožto velmi důležité přírodní památky, proti jakémukoliv ničení.

Proč zůstávají významné dřeviny stále nepovšimnuty a tím upadá zájem o tvořivé hodnoty parku, dlužno hledati v neznalosti a nezájmu lidí. Doporučoval bych, aby alespoň nejzávažnější dřeviny byly v parku se svolením majitelovým označeny etiketami s čísly, pořízen jejich soupis a tím umožněna jednak snadná orientace jak průvodci, tak každému návštěvníkovi, jednak jako nutný inventář přírodních památek.

Zámecký park v nynější podobě a velikosti pochází asi z konce XVIII. století, kdy většina tehdy vzniklých parků, zkoušelo se pěstování cizozemských dřevin. Park rozkládá se v rovině v podobě obdélníku na ploše asi 16 ha. Podle odhadu, pořízeného před více než dvaceti lety, našlo se zde 90 druhů domácích i cizích stromů a keřů. Dnes pravděpodobně stav bude menší, jednak zkázu zhoubnými mrazy v zimě 1928, jednak přirozeným vyhytnutím, snad vykácením.

Dřeviny a byliny, rostoucí v zámeckém parku, rozdělil jsem podle významu a původu do tří skupin. V první skupině jsou zastoupeny druhy obecně u nás rostoucí, zde buď vysazené neb samostatně uchycené. V druhé skupině byly by dřeviny původu jižního, nejhojněji u nás vysazované a dokonale dlouhou dobu aklimatizované. Do skupiny třetí zařadíme druhy cizího původu, u nás vzácné, s nimiž se jen velmi zřídka setkáme buď v parcích neb v botanických zahradách. Těchto právě nejvýznamnějších a nejzávažnějších dřevin je v našem parku 23 druhy a bude o nich podrobněji pojednáno.

Skupina první, obsahující rostliny obecně u nás rostoucí. Pro určitý význam jmenuji aspoň některé:

Dříšťal obecný — průvodce hájů, křovinatých strání

STALINGRAD.

František Heubín.

Proč schovávat se za rodiče?
A chlápce proti drtíci
jdou v ruce granát místo míče
a vlastní smrt si vykřičí.
Země, své děti ještě zkus!

V útrokách pálí matku Rus.
Běs navštívil tě, přeubohá,
z kolébek pije, z hrobu jí,
host časů vyhoštěných z Boha,
a maličci se šikují
a tlačí s tebou jeho vůz.

V útrokách pálí matku Rus.

Padají, hrůza opouští je
a bláto bílá tělčeka
jak osamělé vločky pije
a zemi jejich kostřička
je lehká jako ptačí trus.

V útrokách pálí matku Rus.

Běs touží z vosku dětských líček
hníst malé smrtky podobu
a přezimovat u rodiček,
jež mají rodit do hrobu,
běs, který vyšel z lidských luz.

V útrokách pálí matku Rus.

Ocelovými trasovisky
sem kráčí noc a u nebes
praskají hvězdy jako třísky
z kolébek rozdrčených dnes.
Své děti ještě jednou zkus!

V útrokách pálí matku Rus.

Září 1942.

Otištěno ze zvláštního Prar.

a horských údolí. Namnoze pěstováním zdivoří. Na stránkách, v polích hubí jej rolníci, poněvadž ne plodí. Na listí prodělává vývoj jedna generace rezi obecné. V rubu jeho v druhé generaci hnědé čárky na listech. Plodí žito, pšenice, ječmene a jiných trav.

Lipy malolisté a velkolisté a kaštan koňský tvoří krásné a stinné aleje. Několik exemplářů kaštanů dosahuje veliké mohutnosti, vnitřek některých těchto velikanů je vyhnílý a vykotlaný a obyčejně tvoří některých těchto velikanů společnosti. Ze skupiny javorů zvláštní zajímavou hmyzí mléčnou, babyka a klen. Z borovitých jsou zde javor mléčný, zimolezovitě jsou zvláště hojně zastoupeny oz. obnými keři: koží list obecný, zimolez obecný, čilimník odvislý, bez černý, kaštan obecný, tušalaj. Z jilmovitých: jilm polní, jilm horní, vaz. Z břizovitých: břiza obecná, břiza dřepatá, líska obecná a habr v krásných exemplářích. Z jehličnatých, obecně rostoucích, jsou zde: borovice lesní, borovice černá, smrk obecný a modřín.

Z druhé skupiny dřevin původu cizího, většinou jižního, a některých vzácnějších květin, u nás rostoucích jen poskrovnu, by byly:

Javor jasanolistý, původu severoamerického. Z vyhyňující skupiny dřevin klokočovitých roste klokoč zpeřený v několika exemplářích, z nichž některé mívají plody. Brslena obecná je příbuzný brslen bradavičný, který je jinak dosti vzácný a v Čechách vůbec neroste. Tavolník kalinolistý je původem ze Severní Ameriky. Mezi oblíbené a nutné dřeviny parkové patří pustoryl obecný, Kavkazský a jihoevropský tento druh silně vonných květů (nazýván „český jasmín“) je u nás v kutě velmi rozšířen. Z dřinovitých roste dřín obecný, který svými žlutými květy na holých větévkách patří mezi první posly jara z říše rostlin; náleží flore jv. Evropy a Orientu. Dále svida krvavá. Mohutné stromy tvoří ořešák černý, původem ze Severní Ameriky; dává tvrdé a vonné plody.

Třeba se zmíniti o zimozrázu, či krušpánku. Patří do zimozrázovitých, z nichž v Evropě roste jediný druh, Zachoval se z doby třetihorní v Středomoří a na Kavkaze. U nás velmi utrpěl mrazy v roce 1928. Z cypři-

Pro naše hospodáře!

Naše vláda je si vědoma významu českých zemědělců pro výživu našeho lidu, ona dobře ví, že bez poctivé práce zemědělce není možno budovat pevné základy republiky. Proto chce, abyste i Vy, zemědělci, v Národních výborech a nových rolnických komisích ujali se kormidla správy obcí a okresů, abyste vzali vedení věci zemědělského stavu do vlastních rukou. Proto na schůzi zemědělců, konané dne 29. 6. t. r., ustavena byla i u Národního výboru ve Slavkově místní skupina Jednotného svazu čs. zemědělců. Její předseda a jednatel jsou členy místního Národního výboru. Za členy se přihlásilo 65 zemědělců a domkařů.

Přihlášky za člena u předsedy Kyjovského Rudolfa nebo u jednatele Červinky Jana.

Ovocnictví na Slavkovsku.

Máme nyní to, co jsme postrádali. Místní časopis! Proto uplatňujeme své návrhy a myšlenky ku zvelebení města a kraje.

Podívejme se do světa ovocnářského zdejšího kraje. — Každý občan ví, co ovoce znamená pro děti i dospělé a ve výživě vůbec. Vzpomeňte na léta minulá, předválečná, kdy se ovoce nabízelo na trzích. Nebylo tehdy málo lidí, kteří si ovoce, na lidské zdraví tak blahodárně působící a potřebné, nemohli dovolit koupit. A když si je koupil, tak jen to podhradné, které přišlo na trh proto, že nebylo o ně zájmu a výrobce je nemohl prodat jinak. Zde jsme u kořene toho zla. Byl veliký nedostatek ovoce kvalitního, odborně vypěstovaného a ošetřovaného. Ptáme-li se po příčině, dospějeme k přesvědčení,

šovitých ze 4 druhů amerických jest nejrozšířenější ve vlasti i v kultuře evropské (v parku) zerav západní. Rychlý a košatý jeho vzrůst a snadné obnovení dvojstranných větévek uvedlo druh tento asi od roku 1550 do zahrad, parků a hřbitovů evropských, kde nahrazuje jižní cypřiše. U nás znám pod lidovým jménem tluje neb chvojka. Ozdobnější jest japonskočínský druh zerav východní, s větévkami po obou stranách zelenými, které které jsou postaveny v svislé ploše.

Doplňují ještě některými dřevinami: jasan ztepilý vzrostl v nádherné jedince, často úctyhodné výše. Pěstován je v četných formách vzrůstových — tak oblíbená variace pendula tvoří zvoncovitou korunu větví až na zem převislých a v rozmanitých variacích tvaru i barvy listů.

Severoamerický pamelník hrůznatý je nižší prutnatý keř, jehož bílé nafouklé bobule pěkně jej v zimě zdobí. Moruše bílá, vzrůstu křovitého neb stromovitého, byla teprve v XV. století s chovem bource přenesena z východní a střední Asie do Středomoří, kde v Itálii a Francii všeobecně se pěstuje. U nás snadno trpí mrazem. Jilm korkový je odrůda jilmu polního s větvi široce křídlatými lištami korkové kůry.

K této skupině křovin připojil jsem některé rostliny. Z prvních nutno jmenovat pižmovku, vzácnou bylinku, která v širém okolí nebyla nalezena. V botanických spisech bývá uváděna jako dosti rozšířená. Ze spolehlivých zpráv je známa toliko z jedné lokality v Čechách. Ze subalpínských stinných humosních lesů na málo místech na Moravě je zachován brambořík evropský, který je v parku hojný. Vzrůstu je menšího, než brambořík pěstovaný, za to vydává krásnou vůni. Hojně roste volně v údolí řeky Dyje a řeky Jihlavy.

Typická rostlina starých parků je mléčivec velkolistý. Vlastí jeho jsou horská údolí a vlhké stráně až do klečového pásma. Je rostlina velmi ozdobná, tvořící místy formace z vysokých lodyh, zakončených bohatým, hroznovitým květenstvím úborů, fialově modrých. Do parku byla úmyslně pro ozdobu přinesena a tam vysazena. Hojně tam roste z liliokvětých snědek zelenokvětý, vzácně pak tulipán lesní. Reklama této pěkné rostline učiněná, přinesla jí záhubu. (Pokrač.)

že nebylo zde sadů a sadařů v takovém rozměru a vedení, aby jakostní ovoce na trhu mohlo být nabídnuto. Ovocnářilo se v malém a bylo spotřebováno pěstiteli samými. To, co přišlo na trh, bylo ovoce z jiných krajů a pak ovoce cizí. Jak to vypadalo, to každý ví. O uskladnění na zimu nebylo ani pomyslení.

Podívejme se však na naše trhy s obilím a plodinami jinými. Nemůžeme říci to, co o ovoci. Obilniny a plodiny jsou jakosti bezvadné, protože náš zemědělec je dovede takové vypěstovat. Nemůžeme ale chtít, aby nám vypěstoval tentýž zemědělec a dodal na trh i kvalitní a bezvadné ovoce. Ne proto, že nemá zájmu o to, ale on nemá k tomu čas, který ku pěstování ovocného stromoví a ovoce je zapotřebí, nehledě ani ke zvláštním znalostem odborným a lásku ke stromu. Zemědělec nemůže se věnovat všem odvětvím zemědělství, a proto to po něm nezádejme.

Podle statistických dat jsme ve spotřebě ovoce téměř na posledním místě mezi jinými národy. Je třeba také, abychom se naučili ovoce pravidelně zařazovat do jídelního lístku.

Použijme trochu číslic k objasnění zásobovací situace ovocem v našem kraji. Podle posledního sčítání je na př. ve Slavkově celkem okrouhle 2.000 plodných jablonoňových stromů a 1.000 plodných švestek. Vezměme jen jablka a švestky jako základní ovoce. Odhadujeme-li průměrný výnos u jabloní ročně 20 kg z jednoho stromu, připadá na jednu osobu 8 kg jablek a u švestek při průměrném výnosu 10 kg, jen 2 kg, počítajíc ovoce, které se různě zpracovává, na př. na povídla, slivovici a pod. Nedostatek je tedy velmi značný a bude dlouho cítelný. Je to docela přirozené. Pozemky naše jsou vesměs dobré kvality a proto jsou věnovány čistě zemědělství, poněvadž polní plodiny nedají tolik práce a ošetřování, jako sad.

Jak jsem se už dříve zmínil, je obyvatelstvo Slavkova odkázáno na ovoce k nám dovážené z jiných krajů a ze zahraničí. Toto všechno není třeba, když máme zde velmi vhodné půdy a polohy pro zdárné a výnosné ovocnářství a k tomu schopné zájemce, kteří dovedou a chtějí vypěstovat ovoce jakostní, čerstvé a uskladnění schopné a naše domácí.

Proto ovocnáři slavkovští, kteří máte zkušenosti, dovedete a máte zájem o pěstování ovoce v sadech, sdružte se, abychom vypěstovali pro naše děti a obyvatelstvo tolik ovoce, kolik ho bude potřeba. Dnes je k tomu příležitost.

Záleží jen na zájemcích samých, aby uznali nahoře uvedené a umožnili přiděl půdy těm, kteří o to požádají a poskytnou záruku, že jsou toho hodni a úspěšně v ovocnářství budou pracovat k jeho rozkvětu, zkrášlení kraje a zásobování obyvatelstva ovocem.

HR.

Den sportu a her ve Slavkově 15. t. m.

Jednotný tělocvičný spolek ve Slavkově pořádá tuto neděli sportovní a herní den, při němž budou provedeny závody v lehké atletice a odbíjené, jakož i ukázky dalších her žactva a závodních her dospělých. Program je rozdělen na dopoledne a odpoledne.

Dopoledne v 10 hod. bude u školy závod v běhu na 2 km, štafety mužů a dorostenců na dráze 700 m a přihlásí-li se aspoň 5 závodníků, tedy i závod cyklistický Slavkov-Křenovice-Hrušky-Linh. Vážany-Slavkov. Po něm uvidíme na hřišti po několikaleté přestávce zase staré závodní družstvo v odbíjené a dorost v košíkové.

Naším dětem**Silen buď!**

Silen buď a nepovol,
jsi-li v lese žití dub,
jsi-li pouze trávy stvol,
schyl se, ale neustup.

Dub anebo třeslice,
drž se půdy, kde jsi vzrost.
zlomí-li tě vichřice,
žils jak muž — a to je dost.

Tuto básničku napsal J. V. Sládek, který se narodil r. 1845, tedy před 100 lety. Sládek dovedl k českým dětem mluvití nejsrozumitelněji, jeho básně se české děti vždy rády učily nazpaměť.

Skrývačky.

V každé větě je ukryto jméno jedné naší řeky a jednoho našeho města.

Kopa vajec bývá hned pryč.
Před obrnou se bránit radíme.
Topí se kluk, snad kládu najde.

Co se připravuje ve školství nového? Připravuje se jednotná škola. Po pět let by všechny české děti chodily do školy I. stupně, další čtyři léta do školy II. stupně, potom do školy III. stupně opět čtyři léta. U nás ve Slavkově by byla z měšťanky škola II. stupně, potom byste se teprve rádně rozhodli, kam byste chtěli jít dále. Školu I. a II. stupně by tedy měl každý občan republiky. Tím by se vzdělání našeho národa neobyčejně zvýšilo.

Učte se rusky. Poděkování:

Spasiba Děkuji.

Blahodarjů těbja Děkuji ti.

Blahodarjů vás Děkuji vám.

Odpoledne o půl 3. hod. vyjdou čtyři cvičenců ve cvičebních úborech a ostatního členstva tělovýchovných a sportovních organizací, mužů i žen s hudbou od školy na cvičiště, kde bude pokračovat závod v běhu na 100 m a 60 m, běhu překážkovém, házení oštěpem a míčem. Zactvo předvede rozmanité hry, dorost a členstvo tělocvičné čtvrt hodiny a lehkooatletickou přípravu. Ze je hra dobrým osvěžením i pro dospělého, ukáže vám dorost i členstvo ukázkami našeho českého pasáka, jež s propracovanými pravidly pod názvem base-ball (vyslov bejzbal) tak náruživě hraji i u nás američtí vojáci. To uvidíte i v házené o postup malým míčkem.

Na konec pak, aby všichni okusili hřiště — mnozí na ně vstoupí snad po prvé v životě — začvícíme si společně českou besedu. Pravím začvícíme, neboť tanec je také cvičením, vyžaduje cviku, má-li se totiž provést ve spořádaném útvaru a v souladu s rytmem hudby. Je-li proveden jinak, není to pak ani cvičení, ani tanec. Prozradíme vám také, proč jsme tu besedu dali na program. Chceme, abyste vystoupili na cvičiště také vy, kteří jste je nikdy nepoznali, ačkoliv svým věkem jste mu dosud neodrostli, abyste poznali radost a osvěžení při tanci a přišli také mezi nás do družných her a bojov. závodění.

Již Miroslav Tyrš říkal, že každé pokolení se má na cvičišti vystřídat a určitá léta se tam tužit. Tělesná výchova stejně jako vzdělání ducha a zdokonalování lidské povahy, kteréžto tři stránky spojuje každá dobrá výchova, je součástí dnešní vzdělanosti a pokroku, to jest kultury. Proto se podle účasti mladých na cvičišti posuzuje, jak je ono město kulturně pokročilé (však také Rusové říkají tělocviků fysis, kultura). Vy mladí, dokažte, že naše město je kulturní. Vzchopte se, odvrhněte pohodlnost, nějakou hodinu v týdnu vždy najdete pro své zdokonalení tělesné, duševní i mravní, jež získáte pravidelným tělocvikem a sportem.

Český tělocvik a sport mají dobrou starou tradici doma i za hranicemi, kterou další generace nejen udrží, ale po sjednocení tělovýchovy i rozšíří. Získali ji vaši dědové a otcové, kteří již hřiště a tělocvičny opustili. Oni na vás mladé patří, jak si vedete. Dorostli jste do doby, v níž se kladou základy a buduje nový domov. Před námi se otvírají nové daleké obzory a cíle. Ne-

DIVADELNÍ HLÍDKA

Řídí Jaroslav Hanák

Dnes něco z dramaturgovy kuchyně. Co se pro nejbližší dobu chystá a jak asi chceme našim divadelním přátelům vycházet vsříc s úpravou repertoaru pro podzimní sezonu. Spolu s režiserským sborem byly probrány veškeré předpoklady ve výběru her a bylo přihlíženo vyhovětí všem vrstvám nám milého obecnstva. Budeme přinášet hry hodnotných autorů, jak veselo hry tak dramata i operety. Bude se přihlížet hlavně k české a slovanské tvorbě. Nebudeme zavírat dveře dobré tvorbě cizí. Zvláště bychom chtěli obeznámit naše divadelní kruhy s krásnou a mohutnou dramatickou literaturou ruskou, ovšem pokud naše síly a velmi skromné jeviště bude na tyto věci stačit. Na naši drobotinu jsme také nezapomněli, neboť takového vděčného obecnstva si velmi vážíme a máme pro ně připravené pěkné pohádkové hry.

Do ukončení letošního období vřadili jsme hned po „Strakonickém dudáku“ dobrou veseloheru Fr. Langra: „Velbloud uchem jehly“ a na zakončení divadelní sezony populární operetu „U sv. Antonička“ v režii br. Ed. Zapletala, kterou hodláme provést v zámeckém nádvoří. Byla by to vlastně obnovená národní pouť, kterou jsme chtěli provést v roce 1938 a kterou nám naši bývalí ochránci zakázali. Těšíme se, že zámecké nádvoří zahýjí nádhernými kroji a za takové malované srdíčko dá jistě děvče hochu hezkou pusou na líčko. J. Hk.

Divadelní spolek ve Slavkově u Brna zahájil oficiálně svoji činnost vhodně volenou národní báčchorkou Jos. Kaj. Tyla „Strakonický dudák“. Představení zahájil proslavem br. předseda Ed. Filip. Slavnostní nálada panovala jak v hledišti, tak i na jevišti, kde herci podali vesměs dobré výkony. Sama hra, reminiscence na první dramatické tvoření v době obrozenské, byla zcela na místě. Titulní roli s obvyklou uměleckou potencí vytvořil br. M. Koňorza, který našel v s. Felingrové milující duši, jíž láska jest náplní života. Dvojice komických postav Kalafuny a Vocilky byly svěřeny br. Kantkovi a br. B. Čehovskému; jejich postavy byly svérázné a životné při vši karikatuře, které autor silně podmaloval. Trpící matka Švandovu, ježž procítěností zlomeného srdce matčina každého dojala, vykreslila s. Příbyslavská. Dlužno vzpomenout paní Korduly (s. Žižlavské), resolutně vystupující a výstižně se obračející při zvuku Kalafunových tolárků. I malí černouškové až po rozčileného Alamira p. Prokše, od tanečnic až po smutnou princeznu s. Sázarvskou byly na svých místech. Velmi dobře byla podána postava krále br. Filipa a starý Tomáš br. Příbyslavského. Taneční vločky s. Matýškové byly jak obvykle na své výši. Hudba, řízená br. Vykoupilem, doplňovala vhodně celý rámec hry. Jen ouvertura „Kde domov můj“ měla míti asi víc zkoušek. Dekorace příjemně překvapily, br. Vorel postavil jimi celou hru do nového prostředí. Zkrátka, bylo využito všeho, čeho hra vyžadovala, takže tradice našeho ochotnictva byla obnovena a bylo by si přát, aby i ostatní hry byly s pečlivou péčí připraveny. Zvláštní zmínku zaslouží naše obecnstvo, které, jak bylo vidět, je opravdu divadelní a doufám, že tuto lásku k divadlu si zachová. Jaroslav Hanák.

lákají vás? Vy jich dosáhnete! Jen chťějte a vytrvejte, neboť kde stanutí, tam smrt. Na shledanou v neděli na cvičišti. J. J.

Hrst vzpomínek z Lip.

15. dubna 1945 — neděle, první rušný den. V noci na pondělí (kolem půlnoci) dopadla bomba u Burianového. Poškozeno vedení vodovodu, jsme bez vody. Lidé z Lip odcházejí do sklepů ve městě. Zůstává tu jen p. Goldmann a manželé Procházkovi — ti s námi až do konce.

Celý týden dosti živo, totiž letadla téměř ustavičně na blízku. Šťěstí, že Ola — švagr — přišel právě z Berlína. Má z náletů dosti potřebných zkušeností. Hlídkuje, a jen když uzná, že jsou letadla nebezpečná, žene nás do sklepa. Jsme poměrně stále doma a žijeme téměř normálním životem. I prát maminka chtěla, ale nebylo vody. Zneklidňují nás poněkud jen stále transporty vojska, tanků a děl, protože jsme zjistili, že ruská letadla útočí většinou na odcházející kolony.

Spáváme stále ve světnici. Ale Ola už zjistil, že po dobu fronty budeme mít bezpečný kryt pod silničním mostem, který je jen několik kroků od domu. V úterý 24. dubna odpoledne tam s Boženkou připravují útulek: vymetají, nosí slámu, příkrývky a stěhují nejpotřebnější věci pro 5měsíčního Pavlíčka a 20měsíčního Jeníčka. Ale spatřujeme ještě domů. Ola však i v noci hlídkuje. Budí nás ve 4 hodiny 25. dubna ráno. Fronta se blíží, už nás přestřelují. Vběhneme, ba vlastně vlezeme pod most — děti se nevzbudily — a pokračujeme ve spánku. Cítíme se v bezpečí.

Kryt je vskutku dobrý. Potvrdí nám to hned ráno, t. j. 25. dubna asi v 9 hodin německý velitel protitankového pancéře (tak to sám nazval, ale stříleli z toho hodně do dálky), který se tam za námi přihnál, hledaje místo pro odpočinek svým 10 lidem. A usadili se tam. Pancéř je umístěn v lipách před Procházkovým. Velitel nás však utěšuje, že se nemáme bát. Tudy fronta nepůjde, jen Rusové nás přijdou zabrat. On že kryje jen ústup, beztoho je vše ztraceno. Ola se ptá, proč se tedy nedá zajít? Kdyby to byli Angličané, už dávno by tak učinil, ale bojí se. Posílá nás, že ještě v klidu můžeme vařit oběd. Poslechneme — a vskutku, teprve odpoledne je živěji. To už jsme zas pod mostem. Ale je tam příliš těsně a chladno. A venku krásný den. Slunko nás přece jen vyvábí. Jsme víc venku než v krytě. Je docela zajímavé, pozorovat rej letadel i občasné zásahy děl. Mají namířeno hlavně na Urbánek.

K večeru střelba zesiluje. Dnes už tedy budeme nocovat pod mostem. Uložíme se. Němci se ještě procházejí v aleji. Zaslýchnu i rozhovor: „Zítřejší už tu nebudeme, ale dnes si ještě zahrajeme.“ A kolem 10. hodiny to opravdu začíná. Rány se pod mostem rozléhají. Nespíme. Děti se však rušit nedají — a to je to hlavní. Ušnula jsem a ostatní též. Nevíme ani, kdy nastal klid.

Ráno je ticho. Jdeme domů posnídat. Ola nás však po snídani žene do krytu. Jen prý Pavlíčka trochu s Boženkou vyvádějí. Ale za chvíli — kolem 9. hodiny dopoledne začalo to hodně zblízka a na ostro. Rychle přebíhají skrčení příkopem, střely létají nad hlavou. I Němci jsou v plné činnosti.

Dalekohledem zjišťujeme v blízké mezi německá kulometná hnízda a u trianglu v Kozích horách ruského pozorovatele. Maminka nás sice volá pod most, má o nás strach, ale nám se to docela líbí. Je to vskutku velmi rušné a zajímavé. I letadla —

většinou ruská — hučí nad námi dosti nízko. Velitel je stále ve střehu. Sám upozorňuje: „Ivan!“ Dopoledne dostává zprávu, že Rusové jdou ke Slavkovu půlkruhově od Křenovic směrem k Holubicům. Je jich moc. Na jednoho Němce nejméně 10 Rusů.

Obědváme v krytě. Po obědě je ještě veseleji. To už po každé těžké ráně zjišťujeme, stojí-li domky v lipách pohromadě. Tak to námi otrásá. Ale Jana si hraje bezstarostně s balonkem jako dosud.

Od 2. hodiny odpoledne je to už nepřetržitý boj zblízka. Rusy u trianglu zjišťujeme 3, po chvíli 8. Je 14.30 hod. Velitel dostává hlášení, že jsou Rusové vzdáleni 1600 m; přichází první raněný Němec po silnici od Holubic. A střelba čím dál blíže. Střely hvízdají — kterou slyšíme, té se už není třeba bát — zjišťujeme dopady na Urbánku, za Urbánkem, ale i v aleji směrem ke kostelu a v polích před námi. Už to není legrace.

Je půl 4. hod. Němci přemístili pancéř k rohu zámecké zdi v aleji, ale pracují horečně. V krytě to připadá ještě hrozivější. Sedím na mezi, dle potřeby skrčím hlavu nebo sježu níž — a pozoruji boj. Je to divadlo, které už, doufám, v životě neuvídím. Ola kousek ode mne pozoruje též.

Je 16 hodin 15 minut; na obzoru se už Rusové přímo hemží jsou podle hlášení 800 m daleko. — Němci se s námi docela obradně loučí, velitel děkuje za poskytnuté přístřeší — a prchají alejí. Střílejí však ustavičně. Teď už musím pod most. Už se i v „předsíni“ zablýskly ohničky střel. — Ležím a Jana povídá: „Když jsem bývala ve škole v krytě, říkala jsem si: teď se nemusím bát, až tu bude fronta. A zatím se teď taky vůbec nebojím.“ Ola nás učí rusky, abychom uměli první vojáky přivítat.

V tom zabouří mocný hlas zvenčí: „Kdo tam? Ven!“ Voláme v ústřety: „Zdráv stáň, tovaryši!“ Na mých hodinkách je půl 5. a 4 minuty. Jak zněly naše hlasy radostně i při tom překvapeně! A Ola už je venku, vítá se s prvními 12 ruskými bratry. Jsou uštvání, zpocení, chtějí vodu. Nosí jim ji příkopem a oni střílejí dál. A v zápětí jsou tu další hoši, už přicházejí zas další i s kapitánem. Jen se ptají, kolik Němců tu bylo a kudy utíkali. Jak zavýskli, když slyšeli, že tu jen celkem asi 100. Kapitán se divil, proč jim to nikdo nepřišel oznámit, že tu mohli být před 2 dny. — Zatím se u nás v kuchyni usadili radiotelegrafisté. Oznamují, že jsou ve Slavkově, navazují styk s letadly a dovídají se, že Němci utíkali směrem ke kostelu, kde ještě střílejí. Je u nás rušno, ale tak radostně!

Rusové jsou spokojeni. Rádi přijímají papírosky, které jim už naši podávají na přivítanou. V tom pozorujeme, že vojsko už nepostupuje polní, nýbrž, že se stáhlo na křenovskou silnici a postupuje pravidelně do města. Chlapci přestali střílet a dali se s námi do hovoru. Docela milí hoši. Jeden 16letý je partyzán z Podkarpatské Rusi.

Čas letí. Zatím, co v kuchyni se stále dorozumívají s letadly, ve světnici už se posilňují gulášem. — Asi o půl 7. hodině odcházejí alejí. Začíná drobně pršet. Uvědomuji si, jak by nám v dešti bylo pod mostem, kudy protéká voda z polí. Děkuji Bohu za dva krásné dny, krásné a radostné. Nedoděkuji se a nedoděkuje se nikdo z nás, kterým bylo dopřáno dožít se svobody. M. Kadilová.

Kino Sokol ve Slavkově přijme stálého pokladníka, který by vedl účetnictví, nejlépe staršího pána (paní, slečnu). Nabídky písemně na Kino Sokol ve Slavkově.

Poslední zpráva

Vystoupení sboru písně a tance Rudé armády. Bílé stuhu silnic míří od nás k východu a k jihovýchodu. Vedou přes hory a doly, cizími zeměmi až tam někde daleko na východě ústí všechny do Sovětského svazu. Jedou po nich děla, tanky, pěchota, auta. Ruští vojáci se vracejí z fronty, která už neexistuje. Jako se kdysi před více jak sto lety vraceli vojáci Suvorovovi a Kufuzovovi. Slavkov je malá křižovatka silnic, není zde proto o vojско nouze. S jednou větší jednotkou však k nám přijel 30 členný sbor písně a tance Rudé armády. Podobné sbory jsou u každé větší jednotky a kromě toho pro celou ruskou armádu dva sbory ústřední, každý s několika sty členy. Všichni členové našeho sboru, kromě bělovlasého basisty a vedoucího baletu, jsou pouhými ochotníky, jako třeba u nás divadelní ochotníci. Všichni nastoupili vojenskou službu se zbraní v ruce a každý čestně hájil čtvereční metr půdy, jež vlast jejich ochraně svěčila. Mnozí členové souboru byli také vyznamenáni za udatnost. Sbor vznikl v létě 1941 v městě Konstantinovec u Donce, kde se právě jeho jednotka tvořila. Soubor šel potom s frontou podle toho, jak se prohýbala, k Charukovu, potom pod maršálem Timoženkem zpět až za Volhu, dále vpřed od Stalingradu přes Taganrog, zúčastnil se přechodu přes Dněpr, průlomu u Jasů, přes Bukurešť, pod Budapešť přešel Dunaj, potom zpět na jižní Slovensko, přešel Hron u Levice, obsadil Nitru, přešel řeku Moravu, obsadil Laa, Novou Bystřici, Jindřichův Hradec, Tábor, Sezimovo Ústí. Tam si pobýl víc jak měsíc a první zastávku na cestě domů učinil u nás. Na požádání Svazu přátel SSSR ve Slavkově u Brna uspořádal nám sbor dva koncerty. Nebyly to pouhé produkce toho druhu, ale kus ruské domoviny, věčně mladé, neznavené ani po folka strašných utrpeních, jásající a plesající daleko od vlasti. Jak jsme se na tyto mladé, příjemně tváře při prvním čísle očima, sluchem a srdcem zavěsili, tak jsme vytrvali bez dechu do konce. Při posledním čísle nadšení vyvrcholilo. Byla to ukrajinská píjaska. Před námi se objevila ukrajinská vesnice, rozjásaná, s čistými malebnými národnými kroji a mládím, kypícím životem. V duchu jsem si ještě přimyslel útulné, v zeleni skryté ukrajinské chaty, kolem zahrádka se slunečnicemi, zalitá sluncem. Byly ještě píjasky dvě, kozácká a krásnoarmějská, obě stejně živé a strhující. Dořad začal sborovou vlasteneckou písní o Stalinovi, potom následovala národní píseň o zezulce a ještě jedna. Hrál těžá harmonika, potom orkestr. Sympatický černooký seržant Krivčenko nám uchystal překvapení. Orkestr jen na chvilinku zmlkl a z jeviště se ozvalo česky: Moravo krásná, ty země moje jediná.... Sál zaburácel. Bylo ještě mnoho jiných, pěkných čísel. Však při druhém vystoupení si diváci už nachystali květiny a odměňovali účinkující jednoho po druhém, všechny. Těžko jsme se loučili s krásnými slovanskými písněmi, malebnými tanci a obrazy.

Vojáci už odjeli. Snad do Trnavy, možná ještě dále. Ještě několik zastávek a budou na hranici své vlasti. Budou jako vítězové kráčet po Rudém nám. před gen. Stalinem. Miliony těch, kteří také tak dovedli jásat a plesat, však se nevrátí. Odpočívají bůhví kde v cizí zemi, také u nás. Na to jsme si také při představení vzpomněli.

J. H.
Pro hroby ruských vojáků, kteří jediní s námi zůstali, aby připomínali velkou dobu našeho osvobození, našli jsme místo v parku uprostřed růžového sadu blízko vchodu. Tam budou společně pochováni a tam jim také zřídíme důstojný pomník. Na přemístění hrobů se už pracuje.

Dne 5. července projížděl Slavkovem na cestě k Velehradu min. předseda londýnské zahraniční vlády Msgr. Jan Šrámek v doprovodu min. Msgr. Fr. Hály. Ačkoliv měli hosté Slavkovem pouze projeti, přece se shromáždil na náměstí před radnicí značný zástup lidí, který oba hosty vše pozdravoval. Náměstek min. předsedy Msgr. Šrámek vystoupil s průvodem na okamžik z auta. Po zahrání státní hymny přivítal jej místní Národní výbor v čele s předsedou Lad. Vykoupilem a zástupci místních úřadů. Děvčata v národních krojích vytvořila na radničních schodech malebnou skupinu. Dvě děvčátka v národních krojích podala náměstkovi min. předsedy Msgr. Janu Šrámkovi krásnou kytičku. Hosté se zapsalí potom do pamětní knihy města Slavkova, načež odejeli na Velehrad.

Požáru, jež vypukl v noci na středu padla za obět stará sýpka, charakteristická slavkovská stavba. Pochází

v nynější podobě z let roboty a je také znázorněna na obraze Slavkova z r. 1703. Obraz je v kapli na Urbaně.

Z našich obcí

Pěkně uctili památku svého ředitele v Šaraticích. Učitelství sbor a žactvo obecné a měšťanské školy v Šaraticích uctilo památku ředitele K. J. Kubíčka a sbírkou na znovuvybudování Lidic. Sebrali 13.300 K a odevzdali je fondu pro obnovu zničené obce germán. zlotřilostí.

Národní výbory obcí Šaratic a Hostěrádek pořádají v neděli 15. července t. r. manifestaci lidu pro linii košického vládního programu. O 14. hod. slavnostní průvod z Hostěrádek a Šaraticemi, kde u pomníku padlých budou položeny květiny na rovny padlých sovětských hrdinů a našich padlých ze světové války. Do této pietní vzpomínky následují informativní projevy referentů všech čtyř politických stran o provádění vládního programu košického a politických aktualitách dneška. Po projevech koncert na náměstí. Přijďte, abyste svoji účastí manifestovali pro program čs. vlády! Mládež zúčastní se v největším počtu v národních krojích.

Ustavující schůze SČM v Hostěrádkách-Rešově. Snaha po sjednocení české mládeže se již projevuje prakticky. Krásným dokladem toho, je schůze SČM v Hostěrádkách-Rešově, na které se sešli všichni členové Národního výboru a všechna mládež. Schůzi zahájil slavnostním způsobem předseda Národního výboru a říd. uč. br. František Rotrekl. Do referátůch br. Fochlera Vlad. a Novotného Slavomíra mládež spontánním potleskem uvítala vytvoření SČM. Po vytvoření výboru, projevil tento svoji iniciativu prvním činem: sbírkou pro Lidice. Schůze byla zakončena státními hymnami a provoláním zdaru panu prezidentovi a republice.

Mnoho díky za Vaši obětavou práci, pane řídící, Vám i Vaší milé paní choť. Srdečný dík i Tobě, bratře (Tvé jméno neznám). Tvou zásluhou jsme nemuseli šlapat noci domů — a sami.

F. N. H.

Z Hodějic. Svaz české mládeže v Hodějicích zahájí žně v neděli 15. t. m. slavností s heslem: „Velký pokos — velký krajíc! Všichni na žně!“ Je povinností každého, aby přiložil ruce o žních, vždyť jsou to první naše žně — pro náš národ!

Z Křenovic. V minulém čísle Slavkovských novin bylo psáno o účastnících odboje z Křenovic. Byli jmenováni dva bratři Mrázkové, bratři Šedové, avšak zapomnělo se na křenovského rodáka Otakara Černého, leteckého poručíka, který je dosud v Anglii. Věříme, že se naše nedopatření nemile dotklo otce Otakara Černého a proto ochotně naši zprávu doplňujeme. Jako on je hrd na svého syna, i my jsme hrdi na svého krajana, jenž takto splnil svou vlasteneckou povinnost.

Z Křižanovic. Neděle 15. července bude u nás sportovní. Sportovci sehraji II. ročník „Memoriálu Josefa Tihelky“, turnaj o putovní pohár, na který si pozvali kluby: SK. Koberice, SK. Rašovice a SK. Heršpice.

Národní tělovýchovný výbor v Rousínově pořádá v neděli 22. července t. r. den sportu a tělesné výchovy s tímto pořadem: V 9 hod. štafeta na místní hřbitově, k hrobům sovětských hrdinů a Ant. Filipiho a položení věnců. O půl 10. hod. koncert na náměstí. Ve 13.15 hod. průvod Rousínovem na hřiště ve Slavkovicích, kde po vztyčení státní vlajky a proslovu zahájení pohárového turnaje „Memoriál Ant. Filipiho“. Další pořad bude vyplněn národními tanci v krojích a ukázkami lehké atletiky.

Sportovní klub Hrušky v rámci tělovýchovného výboru připravil na neděli 15. července pohárový turnaj, kterého se zúčastní kluby: FK. Lín. Vážany, SK. Křenovice, SK. Sparta Slavkov a SK. Hrušky.

K O N K U R S.

Místní Národní výbor ve Slavkově u Brna vypisuje soutěži tato místa:

1. Místo smluvního zaměstnance s částečnou znalostí konceptních a kancelářských prací, stáří 25—30 let;
2. Místo smluvního zaměstnance se znalostí účetnictví, stáří 20—30 let;
3. Místo smluvního zaměstnance se znalostí kancelářských prací a psaní strojem, stáří 20—30 let;
4. Hbitou písárku nebo písáře na stroji, znalost těsnopisu vítána.

Zádosťi do 18. července 1945 na Národní výbor ve Slavkově u Brna. Vykoupil v. r.

Z pera mladých

SVAZ ČESKÉ MLÁDEŽE

V naší první hlídce považujeme za první povinnost poděkovat Národnímu výboru a celé veřejnosti za pomoc a porozumění pro naše těžké začátky a první krůčky do života.

Děkujeme celé veřejnosti za podporu našich akcí a slibujeme, že zůstaneme věrni zásadě, ze které SČM vznikl: Práci pro mládež a pro národ sloužit republice.

Věříme, že nám pomůžete a že s porozuměním budete sledovat naši práci.

Pro informaci členstva a veřejnosti uvádíme několik údajů o organizaci SČM ve Slavkově.

Vedení pracovního výboru: Vl. Fochler, S. Novotný, O. Urban.

Pracovní výbor se skládá ze dvou členů Junáka a následujících členů: L. Andrla, R. Baláč, O. Bárta, S. Červinka, Z. Gotvald, Z. Hnízdil, B. Jelínek, T. Kubát, J. Kocman, V. Matýšková, B. Ondráček, N. Příbylslavská, D. Procházková, B. Rozsypal, M. Trňáček, M. Žilková.

Zdůrazňujeme, že toto vedení je prozatímní. K řádným volbám předsednictva bude přikročeno, jakmile budou skončeny volby zástupců jednotlivých kroužků.

Pracovní schůze výboru konají se pravidelně každou středu v místnosti okr. soudu ve Slavkově.

Upozorňujeme členy na výkladní skříně u p. Ziky a p. Hrozka, kde budou informováni o činnostech kroužků, pokud zprávy nebude možno zařadit do Slavkovských novin.

Umělecká výchova. E. F. Burian upozorňuje studenty v Mladé frontě na nesmírnou důležitost umělecké výchovy v životě národa a zejména v životě dorůstající mládeže. Vybízí, aby tato otázka zaujala oprávněné místo v programu mládeže. — Zajisté už jenom pouhá informativní práce v tomto směru bude záslužným dílem. Dobré umění povyšuje život, kéž tedy jeho hodnoty povznášejí naše mysl a pouhají naše srdce. Musíme vytvořit kladný vztah k hodnotám dneška, abychom na základě naší národní tradice mohli vytvořit podmínky pro tvoření hodnot nových.

Recitace. Na nedávno konaném večírku ruských umělců ve Slavkově jsme viděli ukázkou ruského umění hudebního a hlavně tanečního. Také recitace byla zastoupena. Překvapilo její pojetí: živelné, s hrdinskou gestikulací. Tak může přednášet jen hrdina, voják vítězné armády. — Recitace je umělecký projev. Recitujeme a přibližujeme se k svobodě. I naše recitace ať jsou hrdinné, i naše zpěvy ať jsou slavnostní.

Pozdravujeme naše divadelní ochotníky. Pozdravujeme vás, vy dobří, nadšení. Z lásky dáváte své schopnosti do služeb divadla a způsobujete, že že tištěné slovo se stává skutkem. Způsobujete, že zase zní naše krásná a milovaná řeč. Rozdáváte nám sebe, povyšujete život. Nemrhejte nikdy svých sil na díla špatná. Mluvte myšlenkami našich klasiků a budete se vždycky dotýkat nebe. My pak, diváci, vaši rodní bratři z hlediště, rádi necháme vám zahrát i na nejhlubší strunu našich duší a budem vždy

volat: Dobré umělecké tvorbě na našich ochotnických scénách — zdar!

Co z Husa? Odboj? Ne, naprosto ne. Národní program? Ano, to je jeho výzva k dnešku. Odkaz Husův je výzva k jednotě. K jednotě demokratické, protože Hus je v temné době středověku první velké světlo demokracie: Milujte se, pravdy každému přejte, dobrých násilím tlačiti nedejte ... Může být něco lidštějšího?

A co snad nebylo ještě dost zdůrazněno? — Ústřední otázka našeho národního žití: Je to skutečnost, že v Husovi hlásí se náš národ k svému osobitému národnímu životu. Husova revoluce je nejvyššího řádu; je revolucí mravní. Nedá se převýšit, má být následována. Ale následovat ji můžeme jedine v duchu národním, v duchu kulturní neodvislosti. Abychom však mohli být samostatní, musíme být před sebou a před světem upřímně poctivi.

Jistě, že přání každého Čecha je, abychom se zdárně zařadili do nového kulturního dění a abychom žili životem co možno nejplnějším. Kéž se nám to podaří a kéž nás Husův den k tomu vždycky vede.

R. Baláč.

Tři z týdne.

1. Kdybychom přiměli svoje ruce, aby se hýbaly stejně čile jako náš jazyk, jaké zázraky bychom vykonali!
2. Nemravnost je něco víc než větrem vzdutá sukně.
3. Nejsme pouhými automaty. Jsme lidmi, kteří si podávají ruce a srdce, aby učinili život snažší a šťastnější.

Kdo nepracuje, ať nejí.

Krásné heslo. Chodím už kolem něho celý měsíc, ale je stále stejné. Stejně, jako hloučky nezaměstnaných, hlídajících rohy a stromy v aleji.

Nedávno jsem měl štěstí. — Potkal jsem pracující ženu, jdoucí z pobočky okresního úřadu ochrany práce. — „Ať si dělají sami, já jsem se již nadělala za války dost!“ Zdá se, že tato skupina lidí nemá pro demokracii buňky. Mám dojem, že tyto lidi bude nutno přeskolit a že to nepůjde hesly, to nám tyto lidé dokazují sami. Jděte do důsledků! Nejen sebrat těmto lidem potravinové lístky, ale podívejte se jim také do špižirny. Ten, kdo si může dovořit žít bez přídělu, je jistě dobře zajištěn. Zdá se mi mi poněkud nespravedlivé, aby pracující člověk jedl brambory a celodenní práci těch druhých bylo někde nenápadně „ztratit“ plechovky od konserv. Tak si svobodu nepředstavujeme. Necítí-li někdo potřebu žít a pracovat s ostatními na výstavbě republiky, pak nezbyvá nic jiného, než jednat s těmito lidmi po vzoru nacistických „pracáků“.

Zřídte létací kontrolu! Prohlédněte tu a tam Oboru a město! Podívejte se také do front na potraviny! Je veřejnou ostudou, že mnohý pracující člověk nemá možnost získat ani část toho, co jeho „nezaměstnaný“ spoluobčan. Je nutno tyto lidi veřejně označit. Vylučte je nejen ze zásobování, ale i s veřejných místností. Uveďte heslo „Kdo nepracuje, ať nejí“ skutečně v život.

Víme, že mnohý podnik dosud nepracuje, ale je zde zemědělství a stavebnictví, které po pracovních silách přímo hladoví. Nečekejme na vývoj. Nespoléhejme, až někdo vyrobí předměty, jež vyprázdní kapsy lenechů. Čekání je pomalá sebevražda a my přece chceme žít.

S. N.